

Szerkesztői bevezető

CSAPAT – AHOL EGY NYELVET BESZÉLÜNK

Az egyik legmagányosabb, legegyszemélyesebb munka, tevékenység a miénk, coachoké. Egyedül vagyunk akkor, amikor elhatározzuk, megformáljuk, láthatóvá tesszük magunkat. Egyedül vagyunk akkor, amikor üzleti körünket alakítjuk, és végső soron egyedül vagyunk az ügyféllel, ügyfelekkel a folyamatban.

Mi nem csapatban dolgozunk. Mi nem vagyunk csapattagok.

Ennek ellenére van mondanivalónk a témában. De még mennyi mondanivalónk van! Élvezettel olvastam megjelenés előtt az írásokat, a szempontokat, a módszereket. Minden papírra vetett bekezdésről eszembe jutott valami személyes, valami megélt, valami ismerős. Mert nekem is van mondanivalóm, pedig én sem dolgozom csapatban. Coachként én is egy szál magam vagyok. Az élmény, az ismerősség, az érintettség oka mégis indokolt.

Mi mind csapatban dolgoztunk. Mi mind voltunk már csapattagok.

Voltunk jó csapatban, és nyilvánvalóan, életünk során csöppentünk bele nem szerethető, számunkra nem ideális csapatba. Vannak tapasztalásaink, kedves emlékeink jól „muzsikáló” közösségről, és talán bőséggel hurcolunk

MAGYAR
COACHSZEMLÉ

2017/1.
A csapat

bevezető

tanulságokat is egy-egy nem tökéletes csapatmunkáról. Hogyne lenne bármelyikünknek a témához kapcsolódó személyes példája, hiszen az első közösségi élményüinktől kezdve ezernyi módon lehettünk már csapattagok. Most pedig, coachként, módunk van arra, hogy az egykori csapatainkra, csapatmunkánkra máshogyan nézzünk, szakemberként lássunk rá sikeres és kevésbé szerencsés mozzanatainkra. A személyes példáinkat, tapasztalatainkat fűzzük össze azzal a tudásanyaggal, amit coachként megszereztünk azon okból, hogy ne csak egyéni folyamatokat, hanem csapatokat is segíthessünk elakadásaikban, folyamataikban.

Most kicsit vágyakozom is. A csapatra, és a csapattagságra. Médiamunkásként sok évet nyújttem el csapatokban, stábokban, társulatokban. Egyetértek Eliot Aronson szociálpszichológus azon gondolatával, miszerint az „emberek legnagyobb szükséglete, hogy tartozzanak valahová, az elfogadás vagy az elutasítás a társas lények egyik legnagyobb jutalma, illetve büntetése”.

Hogy ne legyünk egyedül, véleménycsere, netán szupervízió segítse utunkat, kapcsolódunk. Ki hogyan teheti, ki milyen mértékben igényli a csapatban létet. Valamennyire mindannyian igényeljük, hiszen mind társas lények vagyunk.

Mi mégis csapattagok vagyunk. Szükségünk van a csapatmunkára.

Keressük egymást. Magányos folyamataink szomjaznak a közöst, a másokat, azokat a társakat, akik értnek minket. Kapcsolódunk, szövetkezünk, együtt alakítunk. Így pótoljuk azt, amit a coachságunkkal elvesztettünk: a csapatban lét szükségét. Találkozunk, és beszélünk. Egyesülünk. Coachul társalgunk. Nekünk ugyanazt jelenti, hogy ügyfél, szerződés, téma, ülés, folyamat, elakadás, megoldás. Szavak, amelyek nekünk egészen mást mondanak, mint a csapatunkon kívül állóknak. Hitelesség. Ugye-ugye. Mondtam valamit. Azt, amiért mi egy csapatban dolgozunk. Ami mindannyiunknak – az egy közös nyelven szólva – ugyanolyan fontos. Ha másért nem is, ezért bizony mi mind csapatban kell dolgozzunk.

NAGY Nóra
szerkesztő